

[Inge Krogh]

dette tilbage og taler nu om en kreds af eksperter, der skal diskutere det. Om det er et udvalg, eller hvad det egentlig er, forekommer ikke tilstrækkeligt klart, men jeg håber, at der bliver nedsat et hurtigtarbejdende udvalg om dette spørgsmål. At henvise det til ældrekommissionen vil jeg mene er forkert. Det drejer sig jo ikke bare om gamle mennesker. Unge mennesker og børn kan også dø. Det er klart et ansvar for familien, og der kan være tale om, at nogle føler sig presset, men det må dog være sådan, at man kan tale sammen om det.

Alice Hedegaard (DR):

Det vil næppe overraske nogen, at retsforbundet støtter dette forslag. Min største bekymring ved forslaget er, om den gruppe mennesker eller det udvalg, eller hvad det bliver, der skal behandle dette problem, vil arbejde lige så langsomt som alle de andre udvalg, vi har siddende. Jeg har i den tid, jeg har været i folketinget, hørt om et utal af udvalg, der arbejder med alle mulige problemer, men har desværre kun meget få gange oplevet, at de er blevet færdige.

Dette problem egner sig, som fru Inge Krogh sagde, overhovedet ikke til ældrekommissionen, da det netop skal omfatte alle aldersgrupper. Desværre er en sygdom med døden til følge ikke kun forbeholdt de gamle. Den kan ramme alle. Denne plejeorlov er endnu mere aktuell for alle ikke-plejehjemsanbragte. En plejehjemsanbragt vil efter flere års ophold dér og dermed uden eget hjem næppe have det store behov for og glæde af at blive flyttet fra plejehjemmet, selv om muligheden herfor skal være til stede. Derfor har plejeorloven overhovedet intet med f. eks. ældrekommissionens arbejdsområde at gøre.

Da forslaget og dets bemærkninger i og for sig dækker mine tanker såvel som de andre forslagsstilleres, så vil jeg nøjes med at udtrykke håbet om, at plejeorloven må blive en realitet jo før, jo bedre, og at det ikke dør i et udvalg.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg har sjældent haft så megen grund til at gå op på denne talerstol og takke for ordførernes indlæg. Man har virkelig, føler jeg, åbnet sindet for et nyt aspekt, et nyt begreb.

Om så er det vel egentlig ikke så forfærdelig nyt, det er snarere en tilbagevendende til tidligere tiders syn på det at dø. Det var jo en almindelig begivenhed, som man godt kunne klare derhjemme.

Der er rejst mange spørgsmål heroppefra, og jeg kan sige, at jeg er enig i dem alle sammen. Det er fuldstændig de samme ting, som vi har diskuteret i den gruppe, som har forsøgt at samle sig om et beslutningsforslag vedrørende plejeorlov.

Jeg må tage på min kappe at undskylde over for fru Eva Gredal, at fru Eva Gredal ikke var inviteret med. Det skyldes ikke ond vilje, men det lå ikke for i den gruppe mennesker, som umiddelbart meldte sig som interesserede. Det er min fejl, at det ikke er sket. Men jeg takker for de bemærkninger, der fra fru Eva Gredals side er kommet vedrørende det.

Forslaget havde egentlig slet ikke den udformning, da det lå på bordet første gang; da var det meget mere konkret. Det tog helt klart stilling til de enkelte punkter, fortalte, hvorledes de skulle gennemføres. Men da der så var flere partier, der talte sammen om, hvorledes udformningen skulle være, så skete der det samme, som der skete i en fabel, jeg havde i en læsebog som barn. Det var far og søn, der skulle transportere et æsel til markedet. De skiftevis sad på det, trak det og bar det, og mens de bar det, tabte de det desværre i åen, og så druknede det. Således er det altså ikke gået med dette forslag, men udformningen af det, vil jeg gerne medgive, er blevet meget rund og knap så kontant, som man vel egentlig kunne have forlangt at det skulle være. Jeg skal i udvalget fremlægge forslaget for partierne, som det var tænkt fra starten, således at man klart kan forstå, hvad hensigten var med det.

Der er spurgt, om lægen kan vurdere det. Det er rigtigt, at det er meget at lægge på den praktiserende læges ryg, for det, der sker i dag, er jo, at et kollektiv på hospitalet gennem konferencer tager stilling til, om man eventuelt skal opføre med en behandling, altså foretage en passiv behandling i stedet for en helbredende behandling. Det bliver vanskeligt for den praktiserende læge at gennemføre det. Det kræver også en holdningsændring fra lægernes side, som jeg er overbevist om er på vej. Vi har i de sidste to årtier nærmest været beruset af teknikkens vidun-